

[Sigsgaard.]

mægtig gevinst, men de fleste bor jo i parcelhus hele deres liv, når de først en gang har fået købt sig et. De, der har haft parcelhus længe, sidder billigt, men de, der skal købe, betaler over prisen for skattefordelen; denne skattefordel indkasseres altså af jordejere, entreprenører, finansieringsinstitutter og byggematerialeindustrien. Med andre ord: hvis folketinget ophævede parcelhusejernes skattefordel, måtte jordejeren sælge jorden billigere, entreprenøren måtte sætte sin profit ned, banken måtte sætte sin rente ned, og betonfabrikken måtte skære toppen af gevinsten. Det ville gavne de unge, der skal have bolig; de ville spare mange gange ti tusinde kroner, og de nuværende parcelhusejere med mindre indkomster behøvede jo ikke at blive ramt.

Man kan spørge sig selv, hvorfor regeringen så ikke vil gå den vej; hvorfor skynder ministeren sig at kalde en sådan politik eller bare tendenser til den urealistisk? Boligpolitikken i de sidste 10-20 år har efter min opfattelse kun gavnet finanskapitalen, jordejerne og industrikapitalen. Danske regeringer har ført politik imod almindelige menneskers interesser, fordi de i første række varetager kapitalens interesser.

Som hr. Arne Larsen sagde det, er ejendomsværdierne netto steget med 57 milliarder kr. fra 1965 til 1969, eller for at gøre dette kæmpebeløb lidt mere fatteligt, med 40 mill. kr. hver eneste dag eller næsten 2 mill. kr. i timen, og det er jo ikke kun papirspenge, de kommer ud i omsætningen, når ejendomme sælges eller belånes. Mange, mange mennesker tjener formuer på de stigende ejendomspriser, mens andre må slide dels for selv at eksistere, dels for at spekulanterne kan tage den mere med ro.

Lønarbejderne får jo bestandig tudet ørerne fulde med, at deres løn ikke kan sættes op, for så bliver der endnu mere inflation, end der er i forvejen. Men det er jordspekulationen, der skaber det meste af inflationen. Lad os bare sige, at 7 af de 14 milliarder kr., som fast ejendom stiger med pr. år — og nu er det vel endnu mere — kommer ud i omsætningen. De svarer ikke til nogen produktion, og de skaber et kolossalt efterspørgselspres. Så stiger priserne, og så siger vismændene og regeringen og aviserne til arbejderne, at nu skal de sandelig holde igen. Problemet er

ikke, at en mand får 500 kr. om ugen i stedet for 400 kr., problemet er, at jordejerne skaffer sig milliarder af kroner i arbejdsfri indkomster.

Hr. Arne Larsen nævnte også i samme forbindelse opstandelsen over en dyrtidsportion på 700-800 mill. kr. Jeg skal kun lige tilføje, at en sådan dyrtidsportion ikke svarer til mere, end hvad ejendomsværdierne stiger med på bare 3 uger. Det er denne spekulation i jord og ejendom, der gør boligproblemet ekstra ålvorligt, også fordi den får renten til at stige. Jordejerne presser på for at belåne deres jordværdier, og når efterspørgselen efter lån øges, sætter finanskapitalen prisen på pengene op, sætter altså renten op.

En ny 4-5 værelses lejlighed koster i hovedstadsområdet i dag vel 20.000 kr. om året i husleje eller ca. det samme, som den ansatte gennemsnitsindkomst er i området. En ny lejlighed koster altså lige så meget, som gennemsnitskøbenhavneren tjener i ansat indkomst; hver en krone af hans ansatte indkomst ville gå til den lejlighed. Så har man selvfølgelig disse boligsikringsordninger osv., men det er dog alligevel et grelt forhold.

Hvis kurstabet kunne afskaffes — og det fandtes jo dårligt nok for 20 år siden, da var det i hvert fald ganske ubetydeligt — og hvis grundprisen kunne halveres, og hvis renten i byggetiden kunne sættes til f. eks. 6 pct. — det er jo de rene drømmerier, men det var realiteter for en del år siden — så ville prisen på den lejlighed, jeg lige har nævnt, falde fra 20.000 kr. til under 10.000 kr. Over halvdel af huslejen går altså direkte i lommen på finanskapitalen og jordsælgerne.

Man kunne godt gå længere endnu, for hvad er kostpris egentlig for noget? Alle taler om, hvad en bolig egentlig koster. Statsministeren siger, at vi skal være villige til at betale det, en bolig koster, og man siger, at de sociale selskaber bygger uden profit. Se, det er jo det rene sludder, for tror man ikke, at teglværkerne, betonvarefabrikkerne og cementindustrien presser citronen? Det gør de naturligvis. Forleden meddelte aviserne, at Ålborg Portland havde sat sit i forvejen ganske høje udbytte klækkeligt i vejret, og i det private etagebyggeri går der desuden en pæn gevinst i bygherrens lomme.

Men ikke nok med det. Når vi køber et køleskab på afbetaling, skal vi af med en udbetaling og derefter med nogle rater, indtil